

БОРИС АПРИЛОВ

НЕЖНИТЕ СКАЛНИ МУШИЦИ

Разказ

Пазачът се двоумеше, за първи път му правеха подобно предложение, непознатата му повтори още веднъж: вижте какво, вие и без това си стоите тук, а леглата са там, празни, така че можете спокойно да се съгласите. Пазачът се замисли и се убеди, че наистина е тъй – той си стои тук, в бараката, а леглата са там, празни; питаше се кое му пречи да се съгласи. Цепките на недоверчивите му очи оглеждаха внимателно непознатата, старяха се да доловят къде точно се крие шмекерията, но непознатата го следваше открито и с цялото си присъствие му заявяваше, че шмекерия няма. На края пазачът каза, че нарушава закона, но прие десетачката. От този момент очите му станаха добри. Той вдигна куфара, а момичето понесе голямата ръчна чанта и касетофона. Всъщност чантата тежеше повече от куфара, в нея беше напъхала храната.

Всичко започна истински от подковата на заливчето, изпъстрено със смокинови дръвчета, дълги грозни сгради, лозе с дребни гроздове, изтеглени на суша лодки с педали, зазимена вече под навеса спасителна лодка, пейки засъхнали градинки, лозунги, написани с бели камъчета, висока мачта без знаме, останки от лагерен огън и сиви циментови мивки, над които стърчаха варели за затопляне на водата направо от слънцето. Всичко ѝ напомни детските години, лагерния живот. Грозотията и евтинията, навявани от всяко кътче тук, се изкупваха от морето на заливчето, сивожълтия пясък на брега и тишината.

Притича до някаква дъсчена беседка и се върна по бански костюм. Слезе по пясъка, нагази във водата. Потръпна, обърна се и с учудване разбра, че грозните неща бяха маскирани от кафявозеленикавата пяна на дърветата. Само част от сградата и едно тъгълче на клозетите се подаваха някъде зад листата – екзотични петна в пейзажа. Нямахте стъпки по пясъка, плажът беше гладък, човек като нищо може да си въобрази някои неща, например, че това е кътче от рая, захвърлено на края на света. Да, подобни кътчета могат да се открият през септември; децата са се прибрали за училищни занятия и единственият жив човек в обезлюдените почивни станции е старецът-пазач, натикан в малка невзрачна бараката. Тя газеше във водата и наблюдаваше рачетата, те прибягваха по пясъка, а прозрачните медузи поклащаха плавно прозрачното си спокойствие. После дъното се наведе рязко и момичето легна във водата. Какви неща има по света! Заплува. Извън заливчето сигурно духаше вятър, но тук водата спеше, момичето я пронизваше с бюста си и се стареше да прогони връхлитащите мисли за детството. Защо прииждаха те, кое ги викаше? На хоризонта спяха плътни бели облаци като глетчери, но над главата ѝ небето се простираше чисто, виждаше го, като се излегнаше по гръб. Тогава чуваше и оня шум в празното пространство на ушите си, покрити с наушниците на шапката. Струваше ѝ се, че там шуми огромното световно море – от бреговете на Гренландия до Хонконг, – всички шумове: бели, черни, червени и жълти, на всички езици; струваше ѝ се, че тя е навсякъде и най-вече там, където ще бъде най-сама, с един огромен мъж, който я носи на ръце по прохладен твърд пясък. През притворените си от щастие мигли вижда опънатата му напрегната ръка, усеща здравината ѝ, потръпва от мисълта, че я носят към топлата пяна на вълните, тази пяна се разпуква шумно, почти както се разпукват памуковите

кутийки. Глупаво е, много е банално, но коя жена не копнее за един мъж да я понесе? Това е, останалото е измислица, жените напразно се бунтуват за други придобивки, те искат само един мъж да ги носи на ръце. Гмурна се и зърна скалистото дъно. Долу се поклащаха водорасли, преминаха няколко рибки, една медуза стоеше на място, опиянена от своята безтегловност.

– Хей!

– Моля?

– Какво търсите тук?

– А вие?

– Обикалям имението си и стрелям по нарушители. Аз съм чудак, пропит от лунна светлина, и мразя жените, когато ги срещам под водата.

– Аз ви презирам.

– Ще ви убия, защото газите водата ми.

– Пропит от лунна светлина?

– Това, заграденото, което прилича на нещо, което не знаете, се нарича залив. Той е мой, аз съм негов господар и стрелям на месо по всеки, който дръзне...

Той издигна пояса си и показа две риби. После ги пусна и размаха харпуна:

– Докато броя до три милиона, да ви няма.

– Да, но аз ще повикам истинския господар и той ще ви убие по-напред.

– Кой е той?

– Този, който ме донесе.

– Доведе.

– Не, мен ме носят.

– Разнасят.

– Носят!

– И все мъже.

– Аха.

– Че тогава да си вървя.

– Най-добре.

– И колко смятате да останете?

– Зависи от мен.

– Мразя ви всички.

Той вдигна маската си, тя видя сиви, уморени от взирание очи.

– Кои всички? Кои сме ние?

– Тези, по които стрелям.

– Пък опитайте да не стреляте.

– Ще ви изтребя до един, няма да ви пусна в залива! Може би ще оставя само вас, да го красите. Не, ще убия и вас.

– Защо?

– За да не народите малки. Не искам туй място да се напълни с човечета.

– Ако са от вас, ще бъдат обременени.

– Но честни.

– И ще изтребят всички риби на моретата.

– Но по честен начин.

– В едно безрибно море един безрибен залив ще бъде като един празен пистолет, с който не можеш да застреляш дори мравка.

– Затуй ви гоня... Махнете се и ако дръзнете повторно, стрелата ми ще ви пониже през гръдния кош.

– Имате ли огнище?

– Там ли?
– Къде?
– Няма да ви кажа къде. Никой не знае къде и вие никога няма да узнаете мястото, където изкормвам рибите.
– Някои ги пекат направо с вътрешностите, месото им придобивало особен вкус.
– Не ме учете на вкус. Аз имам много вкус.
– Но не и тънък.
– Напротив... Уморена ли сте?
– Повече от присъствието ви, отколкото от плуването.
– Вие сте уморена и бяла, вие сте отскоро и сигурно ще ми досаждате.
Предупреждавам ви, че ще ви прострелям, ако нарушавате покоя.
– Да, но не съм сама.
– Тогава сте интересна. Ще убия самец и ще обсебя самката.
– Защо плувате с мен?
– За да не се удавите... Защо плувате към брега?
– Защото ме чакат.
– И пак ви предупреждавам – ще ви застрелям и ще ви опека с вътрешностите. Ще извадя само сърцето ви, ще го поставя в спирт и ще го наредя при другите.
– Колко на брой?
– Дванайсет.
– Само?
– Които имат бенки в лявата долна част на брадичките. Останалите са тълпа.
– Мразя, когато забелязват бенката ми.
– Ето, тук е границата. Хвана ли ви втори път, край...
Нямаше вече човек, беше изчезнал. Изобщо имало ли го е преди малко, или си го беше измислила? Почака известно време и тъй като никой не изскочи от водата, заплува към брега. Чувствуваше умора. Това бе първото ѝ плуване за годината...
Юлия стъпи на пясъчното дъно и тръгна към брега. От тялото ѝ се стичаха капки, оттичаше се умората от пътуването, нещо в главата ѝ се опресни, пейзажът заблестя още по-силно. Свали шапката, тръсна коса. Само този миг и този поглед над заливчето изкупват всичко. Върху пясъка се очертаваха само нейните стъпки, боже мой, само нейните, а в това имаше толкоз много сладост и толкоз болка, дори жестокост, защото ненадейно съзря пътя си през една голяма пустиня. Останалото продължаваше да е ведро, тихо, нежно. Всичко. И каменните стъпала под яловия орех, и гущерчетата, които се шмугват под смокиновите сенки, и прегорелите бурени, характерни за този бездъждовен край по това време на годината. Вдигна крак, извади трънчето от петата си.
Сега отново може да се обърне назад; заливчето е рамкирано от дърветата, от скалите, завършва с два буруна. От левия бурун, навътре към морето, над водата, се подават отделни камъни. Между тях се движи някакво живо същество. Това не е тюлен. Махна му, той не отвърна, не я забелязваше, беше увлечен в гонитбата. Значи и той е реалност, не е видение, тя различава маската, шнорхела. Къде другаде можеш да се запознаеш с мъж, който е гол и маскиран по този марсиански начин? Никъде освен тук.
Вратата беше отворена, Юлия прекоси преддверието и влезе в спалното помещение. Стори ѝ се, че не може да види края му. Простираше се по

дължината на трийсетина легла, шейсет в две редици. Странна ли да нарече тази гледка, чудесна ли? От шейсет легла, само едно е застелено – бяло петънце сред сивотата на пружините. Излегна се върху чаршафа. Пътуването по въздуха от София до Бургас и с такси от Бургас дотук бе заангажирало съзнанието ѝ, но вече всичко бе останало зад гърба ѝ, а мъката пламна отново. Наистина, кое му дава право на туй нищожество, кое е то, какво представлява!... Във времето и пространството, или, казано по-просто – в живота всяко нещо тежи със собственото си тегло, има собствена цена. Тя протегна ръка и яростно натисна клавиша... Колкото и да минава за хубава, каквито и оценки да ѝ дават, ето, дойде фаталната оценка... Записът тресеше сградата... Маmicата му на нищожеството!...

Изправи се и рязко тръгна към шкафа, отвори бутилка, отпи малко, колкото да се каже, че е опитала, защото какво е една запечатана бутилка, срам, а една отворена бутилка е съвсем друго... Туй нищожество пренебрегна неочаквано всички хубави неща, може да се каже, че плю на тях!... Ритъмът дънеше пространството, стъклата на прозорците трептяха, в очите ѝ бликнаха сълзи. Цели две седмици, по-точно тринайсет дни се напругаше да остави очите си сухи, но сега е време да се наплаче, сега е на четиристотин и четирийсет километра от мястото на произшествието... Чаршафите не ухаеха, а миришеха на долнокачествен сапун за пране, тази миризма съпровожда леглата на всички къщи по крайбрежието... Музиката от записа трещеше, но тя се отдалечи по странен начин от нея, всичките шейсет легла запяха звънко със звънките гласчета на детството, долови любимите си пионерски песни, хорчето пееше за родината, за бъдещето на тия, които пееха.

Стана и излезе, влезе в топлата нощ, пхна се в общността на звездите, на водата и рибите, на пясъците и дърветата, на смокините и гроздето, на бостаните и градините, на градчетата и къмпингите.

Долазили отдалеч, хората се бяха вкупчили при морето, бяха спрели автомобилите си до пясъка, опънали шатрите си като керванджии – един до друг. Само тя се разполага самичка в самотно заливче, защото ѝ хрумна да подкупи пазача.

В ушите ѝ бръмчеше пионерската песничка, разказваше ѝ за бъдещето, за мечтите ѝ... Мръсно, гадно копеле! Презрян подлец!... Ах, как гальовна е нощта, боже мой, колко безчувствена е природата!... Гласчетата на нейните другарчета звънтяха, сълзите се появиха отново. Морето спеше неподвижно в краката ѝ, но някъде се зараждаше нещо като плясък. Къде се създава той?, откъде се взема, щом водата кротува?... Как ѝ се спи, ах, колко много ѝ се спи!...

Сутринта морето беше все тъй тихо, струваше ѝ се, че е рано, а то вече девет, беше изтървала най-хубавите мигове на утрото, но и сега всичко плаваше в мекота, слънчевата светлина проникваше като през абажур. Нагази във водата, заплува, започваше вторият ѝ ден на море и за втори път почувствува страх, че след двама дни трябва да се върне в дъждовното всекидневие. Заплува към буруна. Дланите ѝ легнаха върху затоплящ се мокет от морски мъх, отпусна крака и усети дъното с ходилата си. Полута се вляво и дясно, търсеше място за излизане – заоблената скала ѝ предлагаше удобно леговище, можеше да се изпъне на нея, да се напече по известния си изпитан начин – безкрайно, без страх от изгаряне. Най-последно, преди да се откаже и върне обратно, тя намери проход и се изкатери. Облизвана от вълните, тъпкана от хиляди човешки крака, скалата бе станала гладка и, кой знае защо – черна. Понататък скалният масив се разкъсваше, тук-там зееха хралупи, а една от дупките приличаше на корито. В това корито имаше морска вода, по всяка

вероятност останала от последното вълнение. Скалата ѝ напомняше подобни скали по брега, където е била други години, ала никога сама, никога тъй плътно притисната от тишината... Лош човек, много лош човек!... Огледа се, наоколо нямаше никой, но не посмя да съблече банския. Отпусна се и вече се докосна до другото важно усещане – че няма нищо по-хубаво от септемврийското слънце, че някога е била глупачка, щом е идвала през юли... Къде ли е сега той? Ще се върне ли някога?... Опъна се, протегна ръце и ги подгъна под главата си... Чудесен беше, каквото и да си разправя, чудесен беше този глупак и един господ знае как природата може да си позволи подобни несъразмерности: да създаде организъм с хармонична външна красота – черупка на посредственост, на празнота... Умирам да го видя отново, но той няма да се върне, такъв е кодексът... При такова слънце се изгаря трудно, лъчите му само топят.

– Слушайте – оня изтърси рибите на скалата и се изхвърли от водата след тях, – вие няма ли да се махнете от залива ми? – Седна с гръб към нея и се зае с изхлузването на плавниците. – Какво търсите тук? – смъкна маската от косата си, постави я до плавниците и се изсекна. – Нали ви изгоних? Казах ви, че ще ви пробода... Или не ви казах? Мисля, че ви казах, че ако не напуснете залива ми, ще ви харпунирам.

– Кожата ви е побеляла от студ – рече тя.

– От ярост – рече той. – Това, дето го виждате, е ярост, а всичко туй, дето лежи напред и насам, е мое, всичко туй, дето ви харесва, е само мое, аз съм господарят му и ви моля да напуснете пределите ми, защото не отговарям за последиците.

– Но туй, дето се изсекнахте пред дама, няма да ви го простя – каза тя.

– Дама! – Той плю и по навик прокара ръка през брадата си. – Не сте дама, а нарушител. Давам ви срок от десет минути да напуснете залива ми!

– Все пак цели десет минути... – Тя лежеше по гръб и гледаше небето.

– Какво... през тези десет минути? – поиска да знае той.

– Нищо.

– Не, вие искахте да кажете нещо.

Думите на този човек ѝ звучаха странно, но все пак бяха реалност.

– Слушам тишината – каза тя.

– Не, аз бих ви набил веднага, но ръцете ми са мокри. – Той подреди рибите си. – А вие сте нажежена. – Бяха три на брой, едната доста голяма, може би два килограма. – Ако ви докосна, ще изцвърчите. – Чак сега се наведе от скалата, на която бе седнал, и в ръката му се появи харпунът. – И ще ме намразите. – Постави го до рибите, след това вдигна само най-голямата и се опита да усети тежестта ѝ. Кожата му потръпваше, брадата му също. Кой знае колко часове беше киснал във водата. – Една голяма и две по-малки!... Всеки ден по три, нямам основание да се оплаквам, но вече сме двама и ще ни трябват повече парчета. Досега бях сам, стигаха ми, но от днес не съм и няма да ми стигат. Вие ще изядете голямата и малката, на мен ще ми оставите средната, а друг път си изяддам всичките три риби. В замяна на туй ще ги печете вие. Печени ли ги искате? Аз ги ям печени, вие също ще ги ядете печени; нямам олио, пък ми липсва и тиган, а печените риби се приготвят лесно – завиваш ги в хартия, поставяш ги на жарта и чакаш. Не дълго, но досега времето минаваше скучно, а сега, докато чакам, ще се целуваме. Обичате ли да се целувате? Хайде да не се целуваме и изобщо да си вървя. Но помнете – хващам ви втори път в имението си, ако ви спипам трети път, ще стрелям. Ще ви пробода през гръдния кош, ще изтръгна сърцето ви и ще го поставя в спирт, при другите дванайсет. Сърцата стават малки, особено след стотната година, те се свиват и

се превръщат в бисери. Разберете – извика ядосано той, – сърцата на жените са бисери!

– Всички ли?

– До едно, няма лоши женски сърца, защото светът се заражда в доброта.

Във вашите сърца пада семето на любовта.

– Тук не ви разбрах.

– Бебчетата не лежат в утробите ви.

– Така ли?

– А в сърцата ви. Там се създават те, а не където мислите вие.

– Кой ние?

– Хората.

Той нареди рибите върху скалата по големина, после – една зад друга, в една линия, и започна да любува на дългата черта, измери я с педи.

– Точно метър и петдесет.

– Най-много осемдесет сантиметра – каза тя.

– Добре, ще ми стигне. Досега съм убил към три километра риба.

– И цялата сам?

– Винаги сам. Вие хората не заслужавате компанията ми и не ме интересувате. Вие ми служите само за да ми произвеждате харпуните.

– А водката?

– И водката.

– Значи, не можете без нас.

– Един харпун и една бутилка, друго не ми трябва.

– И без жени?

– Пфу!

Той се обърна по гръб и притвори очи. Кожата ѝ вече съхнеше, стопляше се, настъпваха познатите минути на удовлетворение, когато тялото усеща силата си, а съзнанието благодари на тялото. Беше потънала в онези мигове, заради което бе пестила левове през зимата: малко преди да долетят нежните скални мушици. Нежните скални мушици долитаха винаги и я безпокояха приятно. Те бяха създадени от сухата морска трева и от пяната, а може би от планктона, от въздуха, от допира на морето до сушата. Колко ли живеят? Сигурно по един ден. И защо живеят, какво е значението им, какво оставят след себе си? Сигурно оставят нещо, но какво? – тя не знае, би трябвало да попита някой професор. Ужас, колко малко нещо знае.

– Голямата риба е за мен – каза тя, без да отваря очи. – Ще ми я изпечете внимателно, нито много, нито слабо. Ще си я развия самичка, ще хвърля хартията, ще я изям, както си е задушена, без лимон, без сол и без вино... Така искам, такава е волята ми. – Господарят на залива не каза нищо и тя продължи: – Ще махна само кожата и ще изям бялото месо, а на вас ще дам цялата кост, да видя ще съумеете ли да си направите нещо от нея. Как мислите, ще съумеете ли?

Усети мушиците, те се завъртяха около носа ѝ, но после се спуснаха по кожата, там имаше пресен момински мъх, идеално пасбище за скалните мушици. Никой не отвърна на въпроса ѝ, много просто, той си беше отишъл заедно с трите кефала – два по-малки и един огромен, нарочен за нейна вечеря, същия, който ще изяде и чиято кост ще му подари, да си приготви от нея гребен, един символичен гребен, за спомен от реалния рай. Може би не е чудак, може би е само маниак, но все пак е пропит от лунна светлина, помисли си тя, а може би е наистина чудак, защото само един чудак може да избяга и да я остави просната на скалата. Дявол да го вземе, все още има мъже, колкото и

да е невероятно. Чудак, пропит от лунна светлина!... Мушиците гъделичкаха приятно кожата, слънцето притискаше клепачите – вътре в очите, дълбоко, до ретината, – вече бръмчеше унисащото мърморене на съня. Унасяше се и усещаше, че е заобиколена от сладката умора на природата в края на лятото; морето, небето и сушата бяха отпуснати, готови да се предадат на когото и да е, на каквато и да е цена.. Някъде в просънницата ѝ се мярна оня, истинския, който не я чака, но сигурно се чуди къде се е дянала. Е, той няма да пририта от болка, но тя...

Събуди се точно както трябваше – отпочинала след уморителната нощ. Плъзна се от скалата като змия, кожата ѝ изсъска от допира с водата. Заплува към смокиновите дървета, към дългата къща с шейсетте легла, която ѝ напомни детството. Плуваше лениво, сега приемаше прохладата на водата като благодат, освен туй усещаше глад, но знаеше, че след малко ще се нахрани прилично, ще поспи в леглото и ще се къпе отново. Чудак, пропит от лунна светлина! Значи, имало още такива, романтиката още не е мъртва, съществуват ловци на бисери, които скитат в слънчеви морета и измъкват от дъното слънчеви мисли. “Изглежда, че няма да мина без него – помисли си Юлия и се усмихна. – Както и да разсъждавам, не мога да измисля друго решение освен туй, че до падането на нощта ще се целуваме. Освен ако той не е друго яче, на каквото ми изглежда, щом твърди, че не признава жените. Библейската правда трябва да се уважи – има рай, има Адам, трябва да има и Ева, която иска да изяде една риба...”

Таванът на помещението беше бял, наоколо кротуваха петдесет и девет празни легла с ръждиви пружини. Запотена от горещината, гола, тя продължаваше да лежи върху чаршафа. Беше станала още по-хубава. Изпъна се и извика от болка сред празното помещение.

Намери банския, беше мокър, трябваше да го изнесе навън. Облече рокличката си и го простря на смокинов клон, нарязва няколко домата, отвори консерва свинско сварено в собствен сос и се наобядва под чардака на надвисналите гроздове. Докато обядваше, Юлия наблюдаваше пазача, от беседката можеше да се види как седи на пейката и също обядва – старателно реже нещо с ножчето, по всяка вероятност сирене. Тя се вгледа внимателно и разбра, че старецът режеше не само сиренето, режеше и хляба си, парченце по парченце, режеше ги на кубчета и се хранеше без апетит, сигурно му бе дотегнала сухата еднообразна храна. Юлия взе една сафридова консерва и се отправи към него. Той я погледна, благодари за консервата и я постави до себе си, после каза нещо, по всяка вероятност я осведоми, че ще я изяде за вечеря. Докато се прибираше при своя обяд в беседката, Юлия изведнъж си помисли, че това не е старец, а човек, който пести, неприятен тип от неприятна категория хора, за които винаги е имала насъбрано презрение.

Поспа още и отново заплува. И този път се изкачи по гладката черна скала, която се подаваше от морето, но не се изтегна върху нея, а тръгна да върви. Тази част на залива беше скрита от най-гъстата завеса на листата. Зад тази завеса лежаха пършиви, обрани вече лозя, един грамаден орех и няколко платана. Предположенията ѝ се оправдаха: след внимателно взирание откри палатката, сбутана между храсти и млади смокинови дръвчета. Трудно можеше да бъде открита от милицията или от другите административни органи, бдящи за това – нито една палатка извън къмпингите. Чудакът, пропит от лунна светлина, се бе навел и духаше право в кладичката, там след малко би трябвало да лумне пламъчето, което да разгори огъня да създаде жаравата.

– Че ще се появите, го пише още в библията. – Той се извърна и седна. – Ето там съм поставил столче и чашка за вас. Само че този огън днес не иска да пламне, защото ме домързя да набера съчки.

– Може би в мотора ви има бензин.

– Има, разбира се.

– Тогава?

– На огън, подпален с бензин, не поставям рибите си и трябва да го знаете още сега, ако искате да останете повече години с мен. Разбрахте ли?

– Разбрах.

– Налейте и на мен.

Той се наведе отново, а тя отвори бутилката и като погледна в чашката си, оказа се, че е наистина пълна, оставаше да налее само неговата.

– Много ли ме чакахте?

– Колкото трябваше.

Пламъчето лумна.

– Догоре ли?

– Догоре.

Той се обърна сега изцяло към нея, дори се премести към бутилката, но не направи ни най-малък опит да замаскира безредието наоколо. Абсолютно безредие, всичко бе обърнато с главата надолу, само трофеите бяха подредени, седем или осем шипа от морски котки, навързани върху палатката.

– Наздраве!

– Наздраве!... Забравих да питам, обичате ли водка?

– Друго нямате, нали?

– Не.

– Цял живот ли позирате?

– Може би не – отвърна той. – Не съм се замислял по туй.

– Замислете се.

– И какво, не ме ли харесахте?

– Да ви кажа правата, нямам нужда от мъж.

– Бог да ви поживи – отдъхна си той. – Така се бях изплашил, че ще искате да ви услужвам, пък, както виждате, силите ми трябва, за да убивам: кефали, котки – всичко убивам. – Той стана, надвеси се над главата ѝ, целуна я силно по устата и се върна на мястото си. – Поне да имаше кой да чисти рибата, а то всичко сам, не мога да смогна. През лятото как да е, но какво да правя, като паднат снеговете? Тогава да зъзна ли по-напред, или да чистя риба... Мислите ли, че през зимата има кефали?

– Сигурно.

– Иначе съм загубен, ще умра от глад.

– Ще изравяте корени.

– Добре, ще изравям... Сипете ми... На вас?

– Не съм я изпила.

– Изпийте я.

– Много бързате.

– Така ли?

– По-спокойно. Постепенно.

– Видяхте ли? А аз, глупакът, нямам стил, бързам, сякаш ще умирам. Викате, бавничко, а?

– Разбира се, хитрите хора не бързат.

– Е, умирам да стана хитър.

– Не мога да кажа.

- Какво?
- Че не сте.
- Хитър?
- Да.

– Това е вярно, знаете ли? Познавате мъжете. Гордея се с вас. – Той стана, хвана главата ѝ, нанесе още една силна целувка върху устните ѝ, след което се върна при огъня и го разбута. – Аз съм единственият хитър чудак, пропит от лунна светлина. Ето, не плащам и за къмпинг, ловя си рибата, ям си я, събирам дърва от плажовете, а ако намеря откъде да доя и водката – край!...

Според Юлия този бе мъжът на живота ѝ, от това повече – здраве, ето го пред нея, жив, жизнен, цялостен, мъжествен и умен, бодър и преливащ от хумор, мъж – мечта за всяка жена, от него не можеш да чакаш изненади, освен приятни, разбира се, нито помен от скука. Но как да се хване такъв? Сигурно има начин, но кой е той? Какъв е пътят към същността му? Всеки мъж е потенциален глупак и може веднага да бъде докаран на кладата, но как да се подходи, как да се потърсят подстъпите към него?

- Вие сте журналистка, нали?
- Не.
- Защото всички на морето са журналистки.
- Работя в изчислителен център.
- Тогава ще ми трябват.
- Мислите ли?
- А, на мен са ми нужни изчисления, не мога да изчислявам доходите си.

Можете ли да карате мотор?

- Не.
- Все пак ВИЕ ще отидете за нова бутилка.
- Но аз не мога и ви го казах.
- Ще отидете. По-добре вие, отколкото аз, понеже съм пиан.
- Добре, ще отида.

Той бръкна в палатката и донесе пари. Тя ги взе.

- Ще се науча.
- Имате ли книжка?
- Не.
- Поне да имахте книжка!...

Мотоциклетът се понесе по пътеката към шосето. Юлия погледна в огъня и тръгна към леговището си. Наистина, какво може да облече; нещо, с което да е хем красива, хем ежедневна, но по никакъв начин да не се разбере, че е положила грижи. Труден въпрос, изобщо няма по-комплицирана материя от материята мъже. А те пък, наивните, мислят, че няма по-трудна материя от материята жени. Панталон, разбира се. Стефан е от тия, при които най-добре се отива с груб панталон и блузка, докато при другите по-добре минава тънка женствена рокличка, зад която формите правят заклинанията си. Труден е континентът на мъжете. И става все по-труден.

Чувството, че не е сама в залата с шейсетте легла, не се оказа вярно, тя си беше сама и това, че лицето на пазаха надничаше през един от прозорците, нямаше особено значение – вътре беше сумрачно и той напразно се взираше да зърне нещо повече от една фигура, която се преоблича. Не, лицето не влизаше в сметката и все пак имаше друг, той не беше вън, а вътре. Юлия прилепи панталона до тялото си и се озърна. Една птичка. Тя отиде и отвори вратата, но птичката не разбра, че ѝ отварят, а се заблъска в прозорците. Нямаше време да се разправя с нея, остави я да върши каквото си ще, в края на краищата

довечера ще си правят компания, ако, разбира се, изобщо спи тук, а не в палатката.

Единственото предварително и внимателно организирано нещо при Стефан беше хартията, имаше много хартия, в нея увиваше рибите, преди да ги покрие с пепел и въглини. Докато го наблюдаваше как работи, тя си припомни няколко мъже и всички бяха различни, но този тук се различаваше от целия свят.

– Казах ли ви, че съм чудак?

– Да.

– Пропит от лунна светлина?

– И това ми казахте.

– Тогава нямам какво да кажа повече. Това е единственото ми качество.

Така покрити, кефалите се изпичат, задушават и запарват. Някои поставят черен пипер и други боклуци, но аз не, искам рибата да си е риба. Като я разчупиш, да ухае на кефал, а не на кухня. Дявол да го вземе, откъде се взехте вие? Досега изяждах по три, а тази вечер ще трябва да се задоволя с две и половина.

– Голямата ще изям аз!

– Защо?

– Така искам!

– Знаех си аз, че над залива ми висне опасност. Но трябваше да ви привлека... за да ви унищожа.

– Чашата ми е празна.

– Много пиете.

– Само така мога да ви понеса.

– Никой не може да ме понася. Аз съм изхвърлен от glutницата, вия сам срещу луната. Не сте ли малко висока за мен?

– Малко нещо да.

– Туй трябва да се изправи. Трябва да вземем мерки. Елате. – Застанаха един до друг. Тя почувствува мъжката му пот, той беше все още по бански гащета: слаб, почти кльошав, изпечен. – Цял сантиметър над мен! Как ще ме понасяте?

– Но вие не сте нисък – рече тя. – Само аз съм висока.

– Напоследък жените стават все по-високи. Ами вие вчера бяхте пониска.

– Какво да правя!...

– На туй трябва да се сложи край, ще измисля начин.

– Например?

– Мъртвите не растат.

– Много ли ви тревожи?

– Слезте от обувката.

– Вижте, сега сме еднакви.

– Вие и без това ще ходите боса до мен.

Искаше да го помилва, да се притисне, да го задържи с ръцете си, да не го пуска никъде и да ходи цял живот боса до него.

– Ти си наистина пропит от лунна светлина.

– Никога с обувка, разбрахте ли? И тези гащи! Защо нахлузихте панталон, какво искате?

– Разберете – кресна изведнъж тя, – не мога да се съблека още от първия ден!

– Не знам – рече укротено той, – все пак ние сме първите Адам и Ева, облечени в рая... Щастлива ли сте?

– Да.

– Боже, колко проблеми ни чакат! Трябва да те взема на ръце и да те понеса срещу цялото човечество. Вижте ни, ще кажа, ние сме, идваме, искаме път! А човечеството ще се усмихне и ще каже, какво си мислите, вие не сте нищо повече освен едно сляпо продължение на рода, две точки, които се стремят към обединяване. Така че не мислете кой знае какво, никого няма да смаем, дори няма да ни повярват, че се обичаме. Я да видя!... Да, равни сме, но ако не носим обуца...

Тялото ѝ не може да отдели достатъчно радост и нежност за него, тя искаше да го направи много щастлив и да го почувствува като най-необходимото нещо, ала туй ѝ се струваше поне засега невъзможно.

– Да ти кажа правата, това ми липсваше досега в моя рай. Тук си имам всичко: небе, море, риба. Липсваше ми допир до някого. Вече имам и него. Но сега какво да те правя, вече си ми излишна. Ето, ще трябва да мисля и за твоята прехрана, изяде ми едната риба. Всеки ден по една риба, а ще ми трябваш седмично само веднъж за допир. Нямам сметка, така няма да стигна доникъде, ще фалирам...

Юлия се смееше и галеше с нос рамото му. През отвора на палатката се виждаше част от полунощното звездно небе.

– Да не говорим за туй колко хубаво си бях сам в палатката, а при това положение липсват и завивки. Имаш си там някъде цяло легло на разположение, но не си отиваш, защото жените сте такива, знаеш, че няма спя нито аз, нито ти, но продължаваш да ми киснеш в палатката. Нищо, кисни си тук, досаждай ми, това няма да ти се удаде повече от утре следобед. Щом дойде Жанчето, и ще те прогони.

– Жанчето?

– Ами да.

– Ще пристигне, така ли?

– Жанчето пристига винаги, нито веднъж не е пропуснало да пристигне.

Юлия можеше да му зададе още няколко въпроса, дори да му поиска сметка, можеше и да го обиди, например като нищо можеше да му каже, че е подлец, който спекулира с чувството си за хумор, но знаеше, че ще бъде без полза – играта е жестока, понякога някои си служат и с подобни средства. А колко много и само допреди една минута той наистина приличаше на Чудак, пропит от лунна светлина. Ето, такъв чешит не беше срещала в живота си, а го срещна, какво ли няма по света. Знаеше точно местата на дрехите с, напипа ги сравнително лесно в тъмнината и излезе от палатката. И това не беше преживяла; вървеше по пътеката и се питаше дали пък не е нещо друго, дали пък светът си е наред и не е тъй жесток, а само тя е глупава, защото вижте: върви гола, изпъдена, като последна блудница по пътеката на един рай, който тя съумя на бърза ръка да превърне в ад. Вървеше между платаните, вече стъпяше по пясък и, кой знае защо – боже, колко глупава жена беше тази Юлия, – усещаше величието на природата, свежестта на нощта, възприемаше всичко с голотата си, с гърдите си, гордо вирнати напред, готови да порят въздуха пред нея. Страшно ми е леко, дявол да го вземе, и ми е радостно, че ме изгониха, иначе нямаше да разбера, че съм толкова необходима на природата около мен, че съм нежно допълнение към нея, защото съм красива и здрава, а той беше не с един, а най-малко с четири сантиметра по-нисък от мене!...

Запали лампата; леглата се наредиха около нея, нейната бяла постеля изскочи пред всичко, самотно бяло петно сред мизерната светлина, в космоса на огромното помещение с размекнати, разтворени в полумрака ъгли. Събудената птичка запърха наоколо и се заблъска в стените.